

ZA STĚNAMI V TOM DOMĚ I.

Zde jak vřídek vytryskla touha roztáhnout křídla
veršem a on se chopil papíru – tam jak balónek
praskly v uších okovy a ona si svobodu zpečetila
cizí krví na čepeli nože.

Ach, bože, ty tvé mise.

Neptám se, proč na ně taháš básníka, na to vyhořelé
nebe páté hodiny ranní. Než toto, měl vzít tužku
a raději luštit křížovku v časopise.

A neptám se na nic ani té ženy. Prostě se tak
rozhodla, usoudila, že nebude, že nechce nedělat
chlapům služku – přestože tu teď, pod tíhou slz,
stejně klesá do rozkroku policisty.

Neptám se nikoho na nic. Jen prolétnu tím bytem,
jen letmo dotknu se hlav těch dvou.

Jsou horké, jak vytěsňují. Jak ignorují zlo a čin. Jak
moc toto oba chtějí, jak jeden i druhý hybernuje,
drží vědomí vyprázdňené busty.